

KÓBOR ADRIÁNA

Védjegyünk

Hogy van még, aki elvisel az égtületlen űrben: Vénusz légycsapói más
 döglegyeket tereltek utunkba,
 mint vártuk. Teljes szőr- és bőrtelenítés járt egyetlen szavunkért,
 utána az élve vagy halva koncolás kérdése, s amint boncoltuk
 az egymást ellenző és védő tömondatokat,
 ahelyett, hogy kimondjuk: Ez itt avantgárd abszurdum,
 a szurdoktetőn szánkón a derekadba kapaszkodva, incselkedő
 gyerekkorunk,
 a gyapjútest, ami ezer meg ezer rétegen át érez és észlel,
 az anorákok, a havasi gyopár és a friss hóesés.
 Más égtájakról származtunk (én pedig alapból más égtájak egyszerű
 tettesének tartottam
 önnön magam). Az éjszakai repülésben egy lélek volt csupán jelen:
 a te soványan dühös arcéleidben éledő arcod,
 ahogy ugyanúgy küzdesz az ellen, ami kedves, s érted nedveslik a csak.
 Dombokon, hegyeken. Egy kis dombra: szívárvány.
 A könyvtári szkanner sípolása, amikor könyveket loptunk
 Bukowskitól.
 Hogy járhattál velem egyetemre és fagyizóba,
 naplójegyzeteimben húztalak magam után,
 mint kondenzcsíkot a vadászrepülő.

Elrepültem, és ismét itt vagyok, az egyedi és közös kiindulópont nyári
 metszetén, kecsesen,
 mint egy nárcisz lehajtja bús fejét a kiengesztelő földre.
 Földközelséged és vízimádatod,
 tüzed és átokfejtéseid –
 elsőáldozó ruhában térdre hullok, eléd, eléd, eléd,
 hogy az egyetlen küszöböt, legyőzhetetlen-megrendíthetetlen
 ártatlanságomat
 kezedbe helyezzem:
 a szubmerzióban... Alámerülés. Azt hiszem, semmi közöm sem volt
 a halak hidegvérű ívási rítusaihoz. Nem egy dél-amerikai törzs
 torzszülöttje voltam, nem érdekelt a brazil football,
 csupán érted harcoltam, hurcoltam, arcoltam, szurkoltam, és húztam
 mondatokat hőségben is hűsé-
 gesen, hogy könyveid elérjék kétes nyomdafestékes Duna-színű és
 -illatú törlesztésüket.
 Szerintem semmi értelme sem volt publikálni létem zárványait és záró-
 jeleit. Gyerekként
 szebb volt mohát nevelni, mint óvodába járni, s hallgatni és
 elbohóckodni
 az utálatos Bújj-bújj zöldág
 megalkuvó koreográfiáját.

Éhes hologramok voltunk, egy-egy párhuzamos dimenziónk
tökéletesen emberi és örök védjegye.

A katlanban paradicsomlé duzzog, dunszolódik az üvegben,
mint a vér. Vérségi kötelék fűz hozzád hamarosan.
Egyetlen szülőtted édesanyja lehetnék,
hogyan felfogd:
minden álmod bennem teljesedik be.
Zsenitudatunk zenitjén egy másik
téblábolását nézni,

ahogy mindegyre és minden áron megbotlik, s közös
erővel kirántani őt a pocsolják harmóniájából.
Gyerekként imádtam tapicskolni,
ma már vízibiciklit sem taposnék,
veled mégis leereszknék a világ vízgyűjtőtermeibe.

Annyira szerettem volna másé lenni pedig, a világé, a buta, de osztott
közösségtudat marionettjévé...
Sosem sikerült. Rúzsos ajkamon rézsútosan zárt jelentéstartalmak,
mint cérnával átszótt
lázas, korunk, polaroidjaink. Ékeset szól a szám,
képességünkhöz társítani egy olyan képet, ami mindeddig kizárt.
Más ideákat hajszoltunk mindhiába. Téged praktikussá tett a lét,
engem kivert magából az éjszakai hullámverés mefisztói teliholdja.

Drakulaképzőben nevelni a lányunk. Lebegtetni a megismerés színfolt-
jain, mintha mindmáig
más lenne, mint aki, két ember tökéletesen összeegyeztethetetlen,
tökéletesre sikeredett téveszméje. Itt az eszmény:
hogyan az vagyok, ami valaha is voltam nélkül, de,
általad viszont sokkal több,
a virág összes anatómiai részében megkerülnünk a Földet,
hogyan ne csupán férfiúi kitartásod, hanem szerelmed és szereteted
fűzzön
hozzám, mint nádszál keveredik egy nyírfakosárba... Búslakodó
gyermeklánkfű, a száguldó univerzum és a kisbetűs nevek,
amikről azt állítottuk, más nemi és nyelvi felosztásban élnek meg szexu-
alitásuk. Nem oldódnak.

Szeretnék életben maradni,

anélkül, hogy képtelen lennék megbocsátani magamnak tükörszép
összeolvadásunk,
oldódnai és kötni, orbáncfűt boncolni szelíden egy boncasztalon.
Minden fegyverhasználatunkra találunk nyomos indokot,
idealizálni egy Berettát mégis idiótáság. Nézlek átszellemülve,
ahogyan ujjbegyeddal jegyes-esküt kötsz ajkaimra és szemhéjamra,
mintha valaha és soha és mégis örökké én lennék egyetlen igazság-
tudatod felhatalmazott hírnöke. Ajkaimra csobban fehér mágiád.

Nagyon szerettelek, de már a leltár része vagy. Kezdem megérteni, küzdelmeim értelmetlenségét. Az univerzum egyik más sarkában jég-korszak és Krisztus-kor óta valaki más öklend magányában: szeressék. Kérdéseim nincsenek.

S hogy valaha is megértsem, mit jelent szeretni – nem is hogy: miként –, csak és kizárólag benned látom élő áldozatom, ami mindkettőnket az éggel és a földdel, az ezernyi csillaggal fog tökéletességre „üzni/hívni”.

Szeretni bárkit lehet. A kérdésfeltevés háromszöge viszont: leélni és megírni egy egész részben már elveszett élet hátralévő boldogságát. Kiért érdemes. Odaadnunk.

Szeretném átnyújtani számodra, amihez mindig is vétőjogot kaptál. A te kezdedben már a keresztülcikázó és -szökellő gazellatodat, minden rángásával együtt, ahogy részévé válnak egymásnak, egy véráramnak, minek egyetlen szülőtte nem a Messiás, hanem a női kezek szelíd és szendergő és lélegző kedvessége az, amiből minket kizártak...

Tökéletes szabad akarat és teljes kitárulkozás.